

tror ganske vist, at den højtærede Minister har Ret i, at det ikke vilde influere paa Ægteskabernes Indgaaelse, at der her blev fremsat et Lovforslag vedrørende Ægteskabet, men i det Øjeblik den højtærede Minister vilde nedsætte en Kommission til at undersøge Forholdet mellem Ægtefællerne, tror jeg, det vilde influere paa dem.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Harald Jensen: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning
vedtoges dette Forslag.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov angaaende Børns og unge Menneskers Arbejde.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 5007).

Sagen sattes til Forhandling.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Trier: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning
vedtoges dette Forslag.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i Lov om Rettens Pleje af 11. April 1916 m. v.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 193).

Sagen sattes til Forhandling.

Justitsministeren (Steincke): Jeg skal tillade mig for det høje Ting at fremsætte *Forslag til Lov om Ændringer i Lov om Rettens Pleje af 11. April 1916 m. v.* Det, Forslaget i Virkeligheden gaar ud paa, er jo at indføre kommunale Pantefogder i Landkommunerne. I Retsplejeloven af 1916 fandtes der i § 600 en Bestemmelse om, at Udpantninger iværksættes af Fogeden, dog at Udpantning, naar Fordringen ikke oversteg 100 Kr., og Genstanden ikke var faste Ejendomme, i Købstæderne og Handelspladserne kunde ske ved Politimesteren og for Landets Vedkommende ved Sognefogeden. Ved Tillægsloven af 1919 blev der efter „Politimester“ indført: „eller hans Fuldmægtig eller en anden af Amtmanden paa Politimesterens Ansvar dertil bemyndiget Person“. Der skete saa en ny Ændring ved Loven af 1922, hvorefter der blev givet Tilladelse til i København, paa Frederiksberg og i Købstæderne efter Kommunalbestyrelsens Bestemmelse at lade Udpantning for Skatter, Afgifter og andre Ydelser til det offentlige foretage ved dertil af Kommunalbestyrelsen bemyndigede Tjenestemænd. I December 1922 anmodede Fællesorganisationen af Landkommuner med bymæssig Bebyggelse om, at disse Regler maatte blive udvidet til at gælde for Landkommuner. Det blev afslaaet i 1923 af Justitsministeriet, der underhaanden havde hørt Skattedepartementet, som fraraadede Forslaget, der i øvrigt var anbefalet af Indenrigsministeriet. I Samlingen 1923—24 blev der af den daværende Justitsminister fremsat et Forslag om en Ændring af Retsplejelovens § 46, der gik ud paa, at Sognefogderne skulde have Ret til at foretage Udpantning for Beløb af indtil 400 Kr. Det blev imidlertid ikke vedtaget. I December 1923 anbefalede Indenrigsministeriet overfor Justitsministeriet et Forslag fra de samvirkende Sogneraadforeninger om at indføre kommunal Udpantning og give Tilladelse til at benytte Pantefogder ogsaa i de rene Landkommuner; og om dette Forslag blev Skattedepartementet paa ny hørt. Skattedepartementet ansaa det imidlertid fra Statskassens Synspunkt for betænkeligt at gaa ind paa dette Forslag i al Almindelighed, hvorimod man kunde tænke